

Άρετές καί πάθη

Δύο όμορφες λέξεις

Δύο φίλους θά σ'α παρουσιάσω σήμερα, παιδιά, πού ἦταν ὅμως πολύ διαφορετικοί μεταξύ τους. Ἄς τούς γνωρίσουμε, λοιπόν!

Ἡ ἱστορία μας

Τόν ξέρετε, παιδιά, τόν Τάκη; Ποιόν Τάκη; Τόν Ἀπαιτητάκη. Εἶναι ἓνα παιδί... ὁ βασιλιάς τοῦ σπιτιοῦ του! Ὅλο διατάζει καί ἀπαιτεῖ. «Μαμά, νερό! Μπαμπά, θέλω νά πᾶμε στήν παιδική χαρά! Γιῶργο, θέλω τό ποδήλατό σου γιατί τό δικό μου χάλασε! Μαρίνα, δίπλωσέ μου τήν κουβέρτα! Γιαγιά, πές μου ἓνα παραμύθι!». Ὅ,τι θέλει τό ζητάει μ' αὐτόν τόν τρόπο. Οἱ δικοί του πολύ στεναχωριοῦνται. Προσπαθοῦν νά τοῦ θυμίσουν ὅτι στό ἑλληνικό λεξιλόγιο ὑπάρχει καί ἡ λέξη «**παρακαλῶ**» (δείχνουμε τήν ἀντίστοιχη καρτέλα, βλ. ὀπτικοακουσικό ὑλικό).

Τά μεγάλα του ἀδέρφια, ὁ Γιῶργος καί ἡ Μαρίνα, εἶχαν μιά ἰδέα γιά νά τόν βοηθήσουν νά καταλάβει ὅτι πρέπει νά γίνει πió εὐγενικός. Κάθε φορά πού τούς ζητοῦσε κάτι, ἔκαναν τόν ἐξῆς διάλογο:

- Γιῶργο, φώναζε ὁ Τάκης, πάρε καί γιά μένα μιά ζύστρα ἀπό

τό βιβλιοπωλεῖο πού θά πᾶς!

- Ὅπως θέλεις, Τάκη-Ἀπαιτητάκη! ἀπαντοῦσε ὁ ἀδερφός του.

- Μαρίνα, κλεῖσε τό φῶς γιά νά κοιμηθῶ!

- Ἀμέσως, Ἀπαιτητάκη!

Θύμωνε ὁ Τάκης ὅταν τοῦ τό λέγανε. Ἔβλεπε ὅμως ὅτι αὐτοί δέν ὑποχωρούσανε. Τήν τρίτη μέρα δέν ἄντεξε ἄλλο. Πῆγε φουριόζος στούς γονεῖς του κατηγορώντας τά ἀδέρφια του.

- Τί νά σοῦ κάνουμε, παιδί μου, μόνος σου ἄλλαξες τό ὄνομά σου μέ τή συμπεριφορά σου, τοῦ εἶπε ἡ μαμά.

- Μά δέν μιλάω ἄσχημα, μαμά. Δέν λέω κακές κουβέντες ὅταν ζητάω κάτι.

- Ναί, τοῦ ἐξήγησε ὁ πατέρας, εἶσαι καλό παιδί, δέν ἔχουμε παράπονο ἀπό σένα. Ἀλλά σοῦ λείπει κάτι πού θά σέ κάνει πιό χαριτωμένο παιδί: ἡ λέξη «παρακαλῶ».

- Μά εἶναι τόσο ἀπαραίτητη αὐτή ἡ λέξη, μπαμπά; Αὐτά πού ζητάω δέν εἶναι παράλογα.

- Ναί, παιδί μου, ἀλλά **ἂν τά ζητᾶς μέ εὐγένεια, θά εἶναι πιό ὁμορφες οἱ σχέσεις σου μέ τούς ἄλλους** καί θά τούς φιλοτιμεῖς, ὥστε νά σέ ἐξυπηρετοῦν μέ περισσότερη προθυμία.

Ὁ Τάκης ἄκουγε σκεπτικός. Ἄρχισε νά καταλαβαίνει. Μέσα του ἔκανε καί μία προσευχή καί παρακάλεσε τόν Χριστό νά Τόν βοηθήσει, γιατί θά ἦταν δύσκολη αὐτή ἡ ἀλλαγὴ, μιά καί εἶχε μάθει ἀλλιῶς τόσα χρόνια.

- Μαμά, μπαμπά, εἶπε μετὰ ἀπό λίγο, θά προσπαθῶ. Θέλω ὅμως νά μέ βοηθήσετε καί νά μοῦ τό θυμίζετε... σᾶς παρακαλῶ! συμπλήρωσε γρήγορα - γρήγορα χαμογελώντας.

Γέλασαν οἱ γονεῖς του.

- Μπράβο σου, ἔκανες μία καλή ἀρχή, εἶπε ἡ μαμά καί τόν φίλησε.

- Κι ἔτσι δέν θά ὀνομάζεσαι πιά Ἀπαιτητάκης..., τόν πείραξε ὁ μπαμπάς καί τόν χτύπησε στήν πλάτη, χαρούμενος γιά τήν ἀπόφαση

πού είχε πάρει ο μικρός του γιός.

Φίλος καί συμμαθητής τοῦ Τάκη-Ἀπαιτητάκη, ἦταν ὁ Παναγιώτης ὁ Εὐχαριστούλης! Καταλαβαίνετε γιατί τόν ἔλεγαν ἔτσι. Γιατί πάντοτε ἔλεγε «**εὐχαριστῶ**» (δειχνουμε τὴν ἀντίστοιχη καρτέλα, βλ. ὀπ. ὑλικό). Σίγουρα θά ἀπορεῖτε πῶς ἦταν φίλοι καί ἔκαναν παρέα αὐτοὶ οἱ δύο. Γιά πολύ καιρό ὁ ἕνας ζητοῦσε δίχως νά λέει «παρακαλῶ», ἐνῶ ὁ ἄλλος μέ εὐγένεια κάθε φορά πού τοῦ ἔδινε κάτι ὁ φίλος του τοῦ ἔλεγε «εὐχαριστῶ». Ἀκόμη καί ὁ δάσκαλος ἀποροῦσε πῶς τὰ ἔβρισκαν μεταξύ τους.

Πάντως, ὁ Παναγιώτης καταχάρηκε ὅταν ὁ φίλος του ὁ Τάκης ἀλλάξε καί ἄρχισε νά λέει «παρακαλῶ». Κι ὁ ἴδιος ὁ Τάκης τό κατάλαβε ὅτι τώρα πιά εἶχαν γίνει πιό ταιριαστοὶ φίλοι. Ὅλοι τούς καμαρώνανε. Ἦταν ἀπόλαυση νά τούς ἀκοῦς καί νά τούς βλέπεις!

- Παναγιώτη, σέ παρακαλῶ, μοῦ δίνεις λίγο τὴ σβήστρα σου;
- Τάκη, σ' εὐχαριστῶ γιά τό μολύβι!

- Παναγιώτη, θά μπορούσες, σέ παρακαλῶ, νά μοῦ γεμίσεις καί τό δικό μου παγουρίνο μαζί μέ τό δικό σου;

- Σ' εὐχαριστῶ, Τάκη, πολύ νόστιμο τό μπισκότο σου!

Ὁ δάσκαλος συχνά τούς ἐπαινοῦσε καί ἔλεγε σ' ὅλη τὴν τάξη **πόσο ὠραῖες εἶναι οἱ φιλίες πού στηρίζονται στήν εὐγένεια.**

Ὁ Παναγιώτης, βέβαια, ἀπό παλιά κέρδιζε πολλές φορές τόν ἐπαινο τοῦ δασκάλου. Ἦταν ἀνέκαθεν εὐγενικό παιδί. Ἐνα ἀπό τὰ χαρακτηριστικά του ἦταν νά λέει τὴ λέξη «εὐχαριστῶ». Δέν ὑπῆρχε περίπτωση νά τοῦ ἔδινες κάτι **-ἀκόμη κι ἂν τοῦ ἐπέστρεφες κάτι δικό του-** καί νά μὴ σοῦ ἔλεγε «εὐχαριστῶ». Γενικά, ὅτιδήποτε ἐρχόταν στὰ χέρια του ἀπό ἄλλον, ὅτιδήποτε καλό τοῦ ἔλεγαν, πάντα εὐχαριστοῦσε. Αὐτό πού ἐντυπωσίαζε ἦταν ὅτι **ἔλεγε «εὐχαριστῶ» ἀκόμη καί στὰ παιδιά τῶν μικρότερων τάξεων.**

«Ἔχει καρδιά εὐγενική, γι' αὐτό καί τὰ λόγια του εἶναι εὐγενικά», συνήθιζε νά ἐπισημαίνει ὁ δάσκαλος. Καί δέν παρέλειπε νά μᾶς θυμίζει: «Παιδιά, ἄς μὴν τό ξεχνοῦμε! Καί ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ

μᾶς προτρέπει νά εὐχαριστοῦμε πάντοτε γιά ὅλα».

«Παρακαλῶ» - «Εὐχαριστῶ»

Ἐδῶ σταματῶ, παιδιά, τήν ἱστορία τῶν δύο φίλων, τοῦ Τάκη-πρῶην Ἀπαιτητάκη καί τοῦ Παναγιώτη τοῦ Εὐχαριστούλη. Ἴσως ἐσεῖς τοὺς μοιάζετε; Συνηθίζετε νά λέτε τίς δύο αὐτές ὁμορφες λέξεις, «**παρακαλῶ**» καί «**εὐχαριστῶ**»; Μακάρι νά μὴν τίς ξεχνᾶτε! Θά δίνετε πολλή χαρά στους γύρω σας καί προπαντός στους γονεῖς σας καί σὸν Θεό.

Δύο λέξεις δέν ξεχνῶ
μέ πολύ μεγάλη ἀξία:
«**Εὐχαριστῶ**» - «**Παρακαλῶ**»
μέ εὐγένεια καί προθυμία.

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος.
2. Ζωγραφιά.
3. Καρτέλες μέ τίς λέξεις: «Παρακαλῶ» - «Εὐχαριστῶ».